

Какав нам председник треба

Нови председник не може да буде неко са теретима Николића, као што не може да буде ни неко од симбола времена после 2000. године

Бојан Ђурић*

Пошто се избори и бура у чаши воде око њих развлаче српском политиком, институцијама, медијима и улицом већ десет дана, запало ми је да текст пишем и да се он штампа у данима када је поново изборна тишина.

То у земљи која - када смо на изворе информација прикопчани стално - покушава да институтом изборне тишине остави грађане да у манастирском миру „одлуче“ - значи да вероватно не смем да поменем ниједног учесника избора, који се боре за гласове двадесетак хиљада од Ускрса тек опорављених бирача који су имали несрећу да полуписмени чланови бирачких одбора баш тамо где они гласају не умеју да спроведу изборе. Па им сада по кичми скачу и победници и губитници, туцајући им мозак ускршњим јајима.

Остављајући, дакле, политичарима који гледају у прошлост да доврше кусање постизборне клин чорбе за парламентарне изборе, бавићу се изборима који нису у току, и који ће бити одржани тек за годину дана. За које у овом моменту као да траје предизборна тишина, иако за то нема разлога. Говорим, наравно, о председничким изборима у пролеће 2017. године.

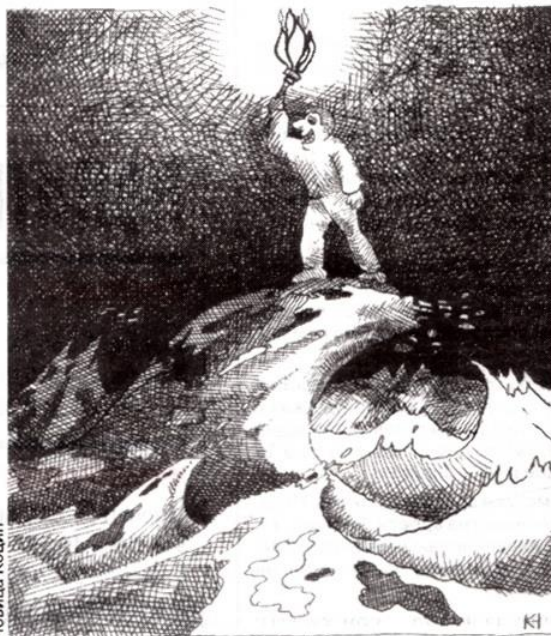
На тим изборима не сме да победи Томислав Николић.

И то кажем данас, на време, годину дана раније. У политици и јавном животу су најопаснији потуљеност и лагање. Па да вас не лажем, одмах кажем, од данас па до краја гласања за председника Републике, учинићу све што је политички допуштено, мирно и

пристојно да спречим да Србија наредних шест година има Томислава Николића за председника.

Многи потцењују садашњег председника. Многи мисле да је недовољно образован, технолошки писмен и политички утицајан. Многи мисле да је данас кукавички напасти председника Николића, и да то раде они који не смеју да нападну тренутно политички експонираније. Многи политичари којима је рок употребе прошао - само то не могу да објашњавам сад док је изборна тишина - виде у Томиславу Николићу идеалног противника који би могао да им постане и савезник, ако се околности тако наместе.

За разлику од свих њих, ја мислим да је питање ко ће бити председник круцијално. Да Србија 2022. годину, тре-

Новица Коцић

нутак до када ће владати председник изабран 2017, мора да дочека са председником чији су квалитети:

1. Да је способан да гарантује Србији миран пут према крају транзиције, учлањењу у ЕУ, са јасним, пријатељским, али не подређеним положајем у односима са Русијом. И да је способан да ЕУ каже и кад нешто не може, без хипотеке антиевропејца из деведесетих.

2. Да не носи оптерећење поделе на Србију „деведесетих“ и Србију „досоваца“, да би могао да буде стварни ујединитељ земље, на рационалним основама. Српско друштво је спремно и способно за то, јасно зна шта је било катастрофално деведесетих и шта је било лоше после 2000. године. Потребан јој је председник који то, у његово име, такође, може да каже. То значи да нови председник не може да буде неко са теретима Николића, као што не може да буде ни неко од симбола времена после 2000. године.

3. Србија треба да има председника који јесте председник свих њених грађана, Срба и мањина, жена и мушкараца, високообразованих и нискоквалификованих, града и села, либералних и конзервативних, хетеросексуалних и хомосексуалних, оних који воле класичну српску свадбу и оних којима је то непотребно... то не значи да пред-

седник треба да покушава да буде и Србин и Мађар, и мушко и женско, да носи горе сако, а доле чакшире, да буде и швалер и лезбијка истовремено. Значи, да има свој светоназор, да га јасно покаже, али и да оне који нису као он или она заштити сваки пут кад су угрожени и покаже им да је Србија и њихова земља где могу слободно да буду оно што јесу.

4. Председник мора да има своје политичко мишљење и да уме да га објасни. Не гостима на канабету, не амбасадорима, а посебно не руском председнику, у облику „тајни“, чиме се хвали Томислав Николић, председник који то више неће бити од 2017. године.

5. Председник не сме да буде потрошена политичка личност. Израбуована, оптереће-

на грешкама, услугама или недовршеним пословима из прошлости. Понављам, следеће године се бира председник који ће то бити до 2022. Ако иде и на други мандат, онда до 2027. године. Замислите Србију и свет 2027. године! Верујте, то је лепше него замишљати Томислава Николића као председника Србије још шест година.

Ово је слободна земља. Хајде да у наредних неколико месеци што више људи каже какав нам председник треба. И да сви онда кажу шта су њихове амбиције. Искреност у политици није мана. Зато нисам ни рекао да ћу се кандидовати. Да хоћу, рекао бих. Нисам рекао ни да нећу. Да то сигурно знам сада, одмах бих написао.

*Дукеџор Trust Market Research